

TARDOR

A

LA

PLATJA

Platja deserta, ¿on són els cossos bells
que sobre teu s'estenen?

¿On les pells brunes, tivants
d'ardències i de sol i de volences?

Joc lluminós d'escuma, sol i sang,
i xiscles de gavina i anys tendrívols
i dring de picarols.

De goles virginals i frescs d'onada,

Barreig de mil colors, àgils i lents
i de formes estàtiques.

Somni esvaït, imatge fosa
d'uns jorns abaltidors i de desesma,
curulls de folls desigs i de prudència,
de foc i fresques deus, de joc i pensa.

¿On són? Tu restaràs, silent i ferma,
davant de la gelor dels jorns d'hivern i les tempestes,
inmòvil en l'oblid, i en la díssort, igual serena,
rebert el tast amarg de les adverses
humors d'aquesta mar que t'amanyaga
i prompte escupirà les seves ires,
damunt la galta rossa que l'espera.

El bràmul iracund ofegarà
el fresc eco llunyà de les rialles
tot just emeses ara.

Serena melangia del teu flanc,
suau a les manyaques
i estoica en els cops aspres.

Octubre enyoradís, epíleg mut
d'ardències i desvaris.

Pòrtic, però, també de llargs desmais,
d'oblids i d'enyorança. |

Frontera de repós i de grisor,
i de crepuscles malves....

F. Callicó.